

MLADO JUTRO

Št. 1

Nedelja, 4. januarja

1931

Pripovedovalec pravljic

Otroci vseh narodov se navdušujejo za pravljice in lepe povesti in menda ga ni kraja na svetu, kjer deca ne bi poznala bajk o začarani kraljični, hudobni čarovnici, porednem škratu, mlademu junaku in siroti, ki roma po svetu, da si poišče srečo itd.

Na Kitajskem je prav tako. Kitajska je dežela pravljic in bajk. Malokateri na-

radi svojega nazornega pripovedovanja pravljic. Po več ur dnevno presedi v sredi svojih ljubkih rumenih gojencev in gojenk.

A nedavno tega se je zgodilo, da jim je povedal zadnjo pravljico, ki jo je vedel. Vse, karkoli je bil znal in karkoli je bil kdaj slišal, jim je že povedal in nenasitljivi malčki so hoteli slišati vedno spet

rod ima toliko lepih pravljic kakor ravno kitajski. Rumena deca je že od rane mladosti vsa navdušena za pripovedovalce. Na sliki vidite najznamenitejšega kitajskega pripovedovalca pravljic in povesti, znamenitega profesorja Kishibo. Vse svoje življenje je posvetil otrokom. Po poklicu je profesor Kishibe vodja velikega orientalskega otroškega vrtca v Tokiu. Njegov vrtec obiskuje nad sto otrok in mož je postal znamenit prav za-

nove istorije. Zato se je odločil dobri profesor Kishibe, da zapusti svojo domovino in pojde po svetu iskat novih pravljic. Tako je prišel v Evropo. Potoval je skozi vsa večja mesta, obiskoval otroške vrtce, šole, javne knjižnice in povsod je izvedel kaj novega.

To ga bodo mali Kitajčki veselili, ko se vrne spet domov in ko jim bo lahko povedal toliko novih istorij.

D. Vargazon:

Ihihi

Ihihi!

čez polje,
čez ravni
se pode:
trop konjičkov,
trop žrebičkov
v daljnji les —
prav zares!

Polž seveda
vrh goré —
v dol pogleda,
misli: »He!
ta konjiček,
ta žrebiček
zdaj skakljaj bo
krog, oje!
zaostal bo —
jaz, seve,
najdem pot
vsepovsod.«

Polž strmi:
glej konjička!
Že zleti
preko grička:
skače, skače
po tratini —
polž zaplače
na krtini.

Ihihi!
Trop konjičkov —
ihihi!
nič rožičkov
ne boji se:
v temni les
dalj podi se —
prav zares!

Manica:

O sedmih bratih

Tam za gorami je živelo sedem bratov. Bili so pošteni fantje, toda vsi so bili malo prifrknjeni. Imeli pa so v daljni deželi silno bogatega strica. Ta stric jih nekoč vse povabi na obisk.

Bratje si napolnijo popotne torbe s kruhom in sadjem in se takoj odpravijo na pot. Na večer prvega dne se znajdejo v divjem gozdu in ker je bil oletni čas, prenočé kar na prostem. Ko se drugo jutro prebude in hočejo dalje, pravi najstarejši brat:

»Ponoči sem čul rjoveti divje zveri. Stopite skupaj, da vidim, če smo še vsi živi!«

Ostali bratje stopijo v krog in najstarejši jih prešteje. Ker pa ni štel tudi sebe, jih je naštel samo šest.

V trpki zavesti, da je enega izmed njih požrla zver, gredo vsi otožni dalje in pridejo na neki travnik. Tam je neka stara ženica z grabljami izravnavala krtine. (Krtina je kupec prsti, ki jo izrije krt.) Starka se takoj zaplete v pogovor z brati, ki ji potožijo svojo nesrečo. Ženica jim veli, naj se preštejejo še enkrat.

»Veste kaj,« pravi smehljaje, »dam vam dober svet. Glejte tu svežo krtino! Vsak izmed vas naj vtakne vanjo en prst, potem pa preštejte luknje! Videli boste, da vas je še vedno sedem.«

Bratje ubogajo. Ker pa je eden od bratov vtaknil po neprevidnosti v krtino dva prsta, so potem naštel osem lukenj. In spet niso vedeli pri čem so.

Ko se odpravijo dalje, jim pride naproti kmetič z debelo gorjačo v roki. Tudi temu potožijo bratje svoje namišljeno gorje. Prefrigani kmetič pa se zvito namuza in reče:

»Fantje, saj ne znate štet. Če hočete, vas preštejem jaz.«

»Prosimo, prosimo,« vzklikajo zaporedoma bratje.

Kmetič jih postavi vse lepo v vrsto in sicer tako, da mu kažejo hrbte.

»Eden,« zakliče glasno in obenem udari z gorjačo prav krepko prvega po hrbtu.

»Dva,« in že dobi tudi drugi eno gorjo čez hrbet. In tako šteje do sedem ter vse po vrsti temeljito pozdravlja z gorjačo. Nato pa pravi krohotaže:

»Nu, sedaj menda vendar veste, da vas je sedem.«

Bratom zažare obrazi in se — čeravno jih silno pečejo hrbti — kmetiču toplo zahvalijo za štetje in gredo vsi veseli in zadovoljni dalje.

Roža morja

Tam v Perziji je živel nekoč kralj, ki je bil zelo nesrečen. Bil je vehek osvovjevalec, bogat in slaven, toda otrok ni imel, kar ga je zelo bolelo. Zgradil si je na nekem otoku krasno palačo in je tam prebival.

Nekega dne pa je prišel v palačo trgovec in privedel pred kralja prekrasno sužnjo. Ko jo je kralj zagledal, mu je bila zelo všeč, tako da jo je veselega srca poročil. Oblekal jo je v prekrasna oblačila, ji dal najlepše sobane v palači, katerih okna so bila obrnjena proti morju, in ji dodelil sto slug in sluharjov. Toda, kako čudna reč, lepa sužnja ni kralja nikdar ogovorila, sploh ni z nikomur spregovorila niti besedice.

Vsak dan je sedela od jutra do večera pri oknu, očmi uprti na morje.

Tako je preteklo leto dni, kralj in kraljica sta dobila ljubkega sinčka. Kralj ni vedel kaj bi počel od veselja, ko je izvedel, da ima sina in naslednika. Vrgel se je svoji ženi pred noge in dejal: »O ljubljena moja kraljica, zakaj ne govoriš nikdar z menoj? Nič mi ne manjka do popolne sreče, kot samo ena beseda iz tvojih ust.«

Ona se je nasmehnila in naposled dejala:

»O moj kralj, zakaj si me obdal s takim sijajem in s toliko ljubeznijo, ko si me vendar pripeljal kot sužnjo v palačo! Toda pomisli, kaj vse je morala pretrpeti kraljična, ki je bila prodana kot sužnja.

— Kaj, da bi ti bila kraljična? je vzkliknil kralj.

»Jaz sem Roža morja,« je odgovorila ponosno, »in moj brat, kralj Silah, vlada najbogatejšemu kraljestvu na dnu morja. Na nesrečo pa smo se sprli. Naslednje leto je bila naša dežela zavojevana, naša palača razrušena; ker se je moj brat bal, da bi padla v roke sovražnikov, me je hotel poročiti s kakim zemeljskim princem. To me je razjezilo; zbežala sem iz globin morja in dospela na obalo vašega otoka. Tu me je našel neki trgovec in me privedel pred tebe, da me proda kot sužnjo.«

»Toda jaz nisem postopal s teboj kot s sužnjo,« dé kralj.

»Ne,« mlo odgovori Roža morja, »in zato, ker si me povzdignil za svojo kraljico in ker si me tako nežno ljubil, nisem skočila v morje, da poiščem svojega brata, kakor sem se bila namenila. Sedaj, ko pa imava sina, grem po svojega brata, da ti ga pokažem.«

Roža morja naroči služabniku, naj ji prinese ponev z žarečim ogljem. Potem je vzela iz majhnega zabojčka neko zelišče in ga vrgla v ogenj. Plamen se je dvignil in šinil skozi okno; kraljica pa

je spregovorila nekaj besed v nekem neznanem jeziku.

Morje je pričelo naraščati, se razlilo in iz srede valov se je dvignil lep in velik mladenič, oblečen v krasna oblačila, glavo pa je imel okrašeno s krono. Obdajalo ga je krasno spremstvo dvorjanic in dvorjanov. Kralj morja, sprem-

ljan od dvorjanov, je stopil na otok in vstopil v palačo.

»Ljuba Roža morja,« reče, ko zapazi svojo sestro, »premagal sem vse svoje sovražnike; sedaj se lahko vrneš in poročiš kakega morskega princa.«

»Jaz sem že poročena, ljubi brat,« odgovori kraljica. »Tu je moj mož, kralj perzijski in tu najin ljubi sinček.«

Silah je vzel otroka v naročje in na veliko grozo kralja stopil z njim v morje.

»Ne boj se,« mu reče Roža morja. »Silah bo poizkusil samo to, kar sem že jaz hotela. Prepričati se hoče, če najin sinček lahko živi v morju, kot ostali prebivalci morja.«

Kralj je bil pomirjen. Malo kasneje se je Silah vrnil, in prinesel dečka, smejčega se od veselja nazaj. Deček je dihal v slani vodi prav tako lahko, kot na zraku in niti kapljica vode se ni držala njegove obleke.

»Kakšen dan poln čudežev!« je rekel kralj Perzijscev. »Če ne bi vsega tega na lastne oči videl, ne bi verjel ničesar.«

Kralj je bil zelo žalosten, da se ni mogel potopiti na dno morja, da bi videl prekrasno kraljestvo. Tolažil pa se je s tem, da je te krasote videl vsaj njegov sinček.

Natečaj za »ridne

»Introvčke«

Upamo, da boste tudi v novem letu tako marljivo sodelovali v »Mladem Jutru« kakor lani.

Tri vrašanja vam damo na izbero:

1. »Zakaj je prav, da se učimo tujih jezikov?«

2. »Kam bi potoval, če bi imel denar?«

3. »Kaj lepega sem doživel na božični večer?«

Preden se pripravite k pisanju, dobro premislite svoj odgovor in ne pozabite, da mora biti kratek in jedrnat. Pismo pošljite na naslov: Uredništvo »Mladega Jutra« v Ljubljani.

Dobre spise bomo objavili in pet najboljših homo nagradili z lepimi knjigami. Ta natečaj zaključimo koncem tega meseca in 1. februarja objavimo imena tistih, ki so dobili nagrade, kakor tudi razpis novega natečaja. Zdaj pa le hitro na delo!

Uredništvo »Mladega Jutra«.

Zimska idila

Na vse kriplje
pod nogami škriplje.
Čez in čez
po drevesih cvete
ivje, srez.

Po samotni cesti
pricinjajo vranci,
a strnadi in škrijanci
žalostno sledijo
in prežijo
kdaj se zanje
skuhajo ovseni žganci.

Žerjav in čaplja

Nekoč sta živeča žerjav in čaplja. Vsak si je postavil hišico na enem koncu močvirja. Pa je postalo žerjavu dolg čas samemu in se je sklenil oženiti. — »Kar čapljo bom vzel!« In je šel. — »tjaj! tjaj! 7 vrst daleč je brezel močvirje; pride k čaplji in potrka: »Ali je čaplja doma?« — »Doma.« — »Vzemi me za moža.« — »Nak, žerjav, predolge noge imaš, prekratko odelo in ničesar, s čimer bi krmil ženo. Kar pojdi, dolgokraki!« — Žerjav je odšel, ne da bi kaj opravil. Čaplja pa se je takoj premislila in dejala: »Zakaj naj bi živel sama, rajši vzamem žerjava.« — Pride k žerjavu in pravi: »Žerjav, vzemi me za ženo!« — »Ne, čaplja, ne rabim te. Ne mislim se ženiti, ne vzamem te. Poberi se!« — Čaplja je zaplakala od sramu in se vrnila domov. Žerjav pa se je premislil in dejal: »Skoda, da je nisem vzel. Dolg čas mi je samemu, grem in jo vzamem za ženo.« — Pride k čaplji in pravi: »Čaplja, sklenil sem se oženiti s teboj, pojdi z menoj!« — »Ne, dolgokraki, ne grem s teboj!« — Žerjav je šel spet domov. Tedaj pa se je čaplja spet premislila: »Zakaj sem odrekla takemu fantu? Nič kaj prijetno ni biti človeku samemu, rajši se omožim z žerjavom!« — Gre spet snubit, zdaj pa žerjav noče. Tako še danes hodita snubit drug drugega, pa se nikdar ne vzameta.

A. N. Afanasjev.

LISTNICA UREDNIŠTVA:

Nadaljevanje »Medveda Tirac« pri običnem prihodnjem nedeljo.

Še nekaj o midget golfu

V novoletim številki smo popisali midget golf — novo igro, ki se bo sčasoma tudi pri nas vdomačila. Danes še nekaj zgodovine.

Pravi golf je doma na Škotskem, »mali golf« ima svoj izvor v Ameriki. Nek hotelir v Lookout Mountainu, lepem gorskem kraju zvezne države Tennessee, je pred dvema letoma objavil v vseh večjih novinah, da je odprl nov hotel. Okolice je bila divna, razgled nad vse, toda...

— Toda, nihče ne bo prišel k tebi — mu je dejal prijatelj — ker nimaš prostora za golf! —

— Prav imaš, po meni je! ... — je rekel hotelir, z imenom Garnet Carter. In je tudi res imel prav, ker Američan ne more živeti brez golfa.

Pa se je zgodilo, da je opazil sina, ko je igral golf na majhnem delu travnika. In se mu je porodila misel.

— Kaj pa, če bi naredil majhen golf, ki bi imel iste ovire, ko njegov večji brat, a bi bil na omejenem prostoru!

In je izumil kake 5 m dolge oblike, kakor sem vam jih že zadnjič opisal, in tam namestil razne ovire: mostičke, predore iz avtomobilnih gum itd. Seveda je

Žena ga je opomnila, da naj prijavi svoj izum. Nazvala sta ga midget golf, kar se po naše pravi »pritlikavi golf«. Gospa Carter je imela prav, v 12 mesecih sta zaslužila 30 milijonov dinarjev, kar je že lep denar.

V Ameriki sega navdušenje za to igro v norost. V Los Angelesu so hoteli prepovedati igranje midget golfa preko polnoči. Proti temu se je pritožilo 75.000 igralcev, toliko, kolikor naj bi Ljubljana imela ljudi. V mestu imajo 3000 prostorov, kjer igrajo to priljubljeno igro. Računajo, da živi v Zedinjenih državah nad 100.000 ljudi, ki živijo samo od te industrije, ne vštejejo pa seveda mizarjev, tesarjev, shkarjev in drugih, ki imajo tudi precej dobička zraven.

Kakor je v večini nehotičnikov posebnost dvorana za ping-pong, tako so v zadnjih dveh letih postavili vsepovsod midget golf.

Da pa uprav z ameriški pristnostjo pretiravalo, vidimo že iz tega, da so ogromno gledališče »Auditorium Theatre« v Chicagu spremenili v igrišča za midget golf.

Unamo, da bo ta nova igra kmalu prišla k nam, da pa ne bo tako spremenila življenja, kakor ga je v Ameriki. Rr.

Ovca, lisica in volk

Nekoč je šla po cesti ovca. Nasproti ji pride lisica in jo vpraša: »Kam te vodi pot, botrica?« — »Ah, botra, pri kmetu sem bila v staji, pa nisem mogla več izdržati; če je napravil oven kako neumnost, zmerom sem bila jaz kriva. Končno mi je bilo vsega dosti, pa sem šla.« — »Zmenoj se je godilo ravno tako,« je dejala lisica, »kadar je moj mož ukradel kokoš, vselej sem bila jaz kriva. Pojdi, beživa skupaj.« — Čez nekaj časa srečata volka. — »Zdravo, botra!« — »Zdravstvuj,« pravi lisica. — »Daleč potuješ?« — Ona mu odgovori: »Kamor me noge nesejo!« — Ko mu je povedala svojo zgodbo, je volk zatarnal: »Zmenoj je prav tako! Če volkulja zakolje jagnje, sem vedno jaz kriv. Pojdimo skupaj.« — In šli so. Spotoma pravi volk ovci: »Toda, ovca, zdi se mi, da imaš moj kožuh!« — Lisica je to slišala in vprašala: »Ali je res tvoj, boter?« — »Res,« — »Lahko prisežeš?« — »Lahko.« — »In boš tudi šel k prisegi?« — »Bom, če treba.« — »No, pojdi, poljubi sveto znamenje.« — Lisica je bila že davno opazila, da so mužiki postavili na pot past; peljala je volka k tej pasti in dejala: »No, poljubi.« — Komaj se je volk dotaknil pasti, se je ta sprožila in ga zgrabila za gobec. Ostati je moral tam, ovca in lisica pa sta šli svojo pot.

A. N. Afanasjev.

Rešitev zlogovnice

Skoplje
Ribnica
Ercegnovi
Črnomelj
Novo mesto
Osijek
Novi Sad
Orchovac
Vransko
Otočac

Ljubljana
Ečka
Tržič
Ohrid

Voščilo bralcem
»Mladega Jutra« se
glas
»Srečno Novo leto!«

Uganke

1. Pred kom se mora celo kralj odkriti?
2. Kje ne more najbolj prefrigan tat ničesar odnesti?

Gordijski voz

Ali ste že kdaj slišali besede: »To je prav tako nerazrešljivo kakor gordijski voz«. Povedati vam hočem, odkod izvira ta primera.

V 6. stoletju pred Kristom (to je bilo pred 2530 leti) je živel v Frigiji (stara-davni pokrajini Male Azije) ubog, prostodušen kmetič z imenom Gordios. Njegova vera je bila mnogoboška, kakor vera vseh prebivalcev tiste pokrajine. Pristaši te vere so imeli Zena za svojega vrhovnega Boga, ki vlada nebu. Navadno ga vpodabljajo kot očeta ljudi in bogov z bogatimi, kodrastimi lasmi in polno, po sredi razdeljeno brado.

Nekoč je ukazal Frigijcem, naj sprejmejo prvega, ki jih na poti k Zenovemu svetišču sreča v volovskem vozu, za vladarja. Da bi izpolnili visokemu božanstvu željo, so res imenovali prvega, ki so zagledali — po naključju je bil to Gordios — za kralja. Ta se je zelo razveselil sreče, ki ga je doletela, in zgradil mesto, kateremu je dal po sebi ime »Gordion«. V tem mestu seveda tudi Zenovega svetišča ni manjkalo. Tu so posvetili tisti srečonosni voz, čigar jarem in ojnico je Gordios zvezal s toli umetnim vozlom, da ga ni mogel nihče razvozlati. Zato so ga imenovali »gordijski voz«.

Vedeževalci so oznanili, da bo postal tisti, ki ga razvozla, vladar sveta. Kakor pripoveduje pravljica, je Aleksander Veliki, najdrznejši osvajalec vseh časov, na svojem pohodu v Perzijo z mečem presekal usodni voz.

Šaljiva igra

Vaši prijatelji gotovo dobro poznajo zgodbe iz svetega pisma, vendar pa najbrže nihče ne bo znal pravilno odgovoriti na štiri vprašanja, ki jim jih boste hitro zaporedoma stavili:

1. Kdo sta bila prva človeka? Adam in Eva.

2. Koga je Bog obvaroval pogina, ko je poslal na zemljo vesoljni potop? Noeta.

3. Koga je Abel ubil? Kajna, — bo odgovoril vsak, ki ga boste na ta način izpraševali. V resnici pa je Kajn ubil Abela. Četrtega vprašanja seveda ni več treba.

Računske naloge

1. Miha, Jaka in Janez gredo peš iz Ljubljane na Vrhniko. Miha potrebuje za to pot pet ur hoda. Koliko ur potrebujejo vsi trije do Vrhnike?

2. Na dvorišču leži šest in štiri kupov slame skupaj. Koliko kupov slame leži na dvorišču?

Uganke

1.

Srp je — ne žanje,
hlebček — ni jed,
nosi nam sanje,
spluje in spet:

srp je — ne žanje,
hlebček — ni jed,
daleč droban je,
gleda na svet.

2.

Zdaj večja, zdaj manjša,
zdaj širša, spet tanjša —
te strah je pred njo?
Uidi v temó!

3.

Če poln je, obroči
trebušček napet mu drže —
če žeja ga, počí —
ojé!

Križaljka „Snežni mož“

Pomen besed:

Vodoravno: 1. Igralna karta, 3. Oseba ni zaimek. 4. Čebelino orožje. 6. Moško krstno ime. 7. Pridevnik, ki označuje vrsto železa. 8. Slonov zob. 9. Časovni prislov.

Navpično: 1. Celina. 2. Menjava bivališča. 4. Hrastov plod. 5. Predlog.

Anica:

Pridna učenka

Sosedova Pavlika, ki je danes velika gospa, je bila nekdaj zelo razborita in poredna punčka. Najraje se je lovila, stopicala bosa po trškem potoku, se podila z manjšimi paglavci okrog in si sproti izmišljevala in počenjala nove hudobije in neumnosti.

Sola ji ni bila po volji, zlasti ročna dela so se ji silno upirala in doma so imeli z njo radi tega mnogo sitnosti in nevolje.

Cela tri šolska leta je pletla eno samo belo nogavico, ki je postala tekom časa črna in umazana kot kuhinjska cunjja in razvlečena kakor star žakelj. Gospodičnica Linči, ki je učila ženska ročna dela, je bila ta nogavična zadeva končno vendar že preneumna in ukazala je Pavli, naj prinese prihodnjo uro šivanke, sukanec, škarjice in belo platno, češ, da se bo učila šivat srajco. Pavlika je res prinesla platno, a namenoma je pozabila na ostalo, tako, da je zamudila spet eno uro z iskanjem sukanca, šivanke in — škarjic. Prihodnjo uro se je prav za nalašč vsččenila s škarjicami v nos, da je kapala rdeča kri na belo platno in so jo morali doma oprati.

A — vse to ne bi nič pomagalo in Pavlika bi se morala naučiti tudi šivanja, ko ne bi prišli tedaj nenadoma vojaki, ki so se nastanili v šoli in pripomogli otrokom do izrednih počitnic.

Gospodična Linči je dejala: »Vsa ročna dela pospravite in odnesite domov!«

Tudi Pavlika je pospravila svojo vkrojeno srajčko v škatljo, a mesto domov, jo je položila skrivaj v šolsko omaro in vojaki, ki so pretaknili vse, so našli tudi Pavlikino nadlogo in jo takoj raztrgali v pripravne in dobrodošle cunje za ovijanje nog.

Doma je zvalila vso krivdo na vojake, a končno se je resnica vendarle izkazala in Pavlika je vjela svoje plačilo že takrat, veliko lepše pa še pozneje, ko si je sama pripravljala balo.

Rešitev novoletne križaljke

Vodoravno: 1. slon, 3. ne, 4. on, 6. ki, 7. val, 9. uho, 11. oko, 12. Rab, 13. lak, 14. ali, 15. ena, 16. os, 17. ta, 18. tako.

Navpično: 1. se, 2. Novo leto, 3. nihalo, 5. nakana, 6. kura, 8. loka, 10. obist.

ŠALE ZA MALE

Mati je večkrat učila malega Lojzka, da dobro vzgojeni človek ne zija v krožnik sosedu, kadar je. Starši so z Lojzkom povabljeni na kosilo pri sosedu. Ko so načeli torto, nareže gospodinja za Lojzka ogromen kos in mu ga da na krožnik.

»Nikar, gospa,« brani mati, »ne toliko, da mu ne bo škodilo.«

In Lojzek, resen in odločno: »Kako, mama, saj vendar vedno praviš, da ni lepo, gledati sosedu na krožnik.«

Mali Francek si pere noga.

»Kako pa delaš?« Saj imaš še nogavice na nogah!«

»Seveda, ker je voda bila premrzla.«

Mati kaznuje Tončka, ker je pojedel skoro vse bombone iz škatle.

»Kaj bi rekel ti,« ga krega mati, »če bi jaz storila kaj takega?«

»Jaz bi ti rekel: »Draga mama! ker si že začela, pa tudi končaj!«

Mojka se približa bratcu, ki čita »Mlado Jutro«: »Ko prebereš »Mlado Jutro«, ga boš dal meni; dam ti svojo potico.«

»Pa kaj boš z njim?«

»Nada mi je rekla, da je izredno zanimivo. Pa bi ga rada shranila.«

»Naj bo! A kaj ti pomaga, ko ne znaš brati?«

»Ravno zato bi ga rada shranila, da ga bom brala, ko bom velika.«

Mati pošlje Nevenko k teti, ki stanuje nasproti, da ji nese božično potico pokusiti.

»Prav lepa hvala,« reče teta in poboža Nevenko. »Pa povej mami, da si prav lepo odpravila, kakor ti je bilo naročeno.«

»Da, tetka, in povedala bom tudi, da te nisem ničesar prosila, niti za košček čokolade ne.«

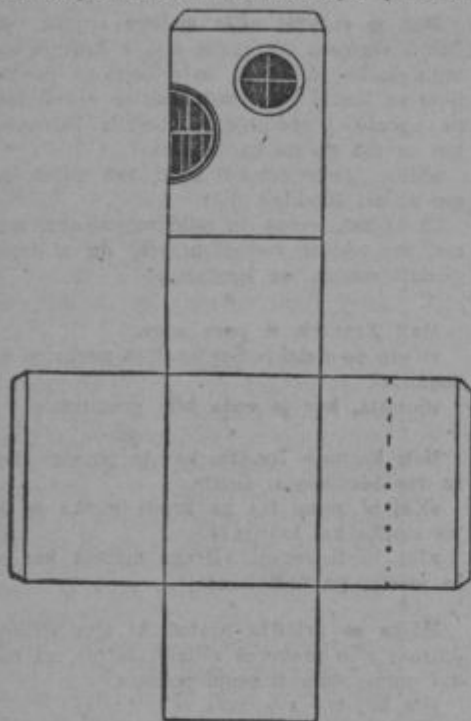
Rešitev igre z užgalicami

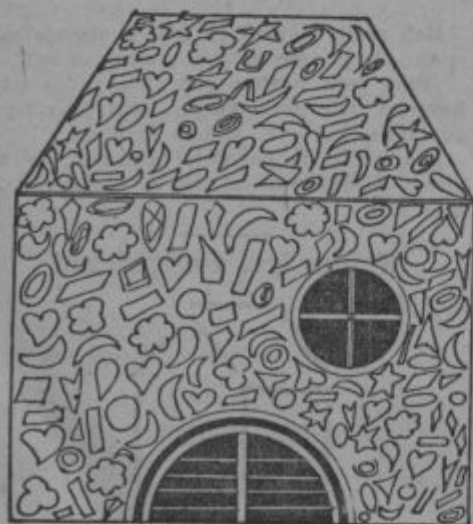
(Iz novoletne številke.)

Hišica Janka in Metke

Izreži iz lepenke poljubno veliko hišico, kot ti kaže slika 1 in jo zlepi. Ko se zleplene stranice posušijo, prevleči

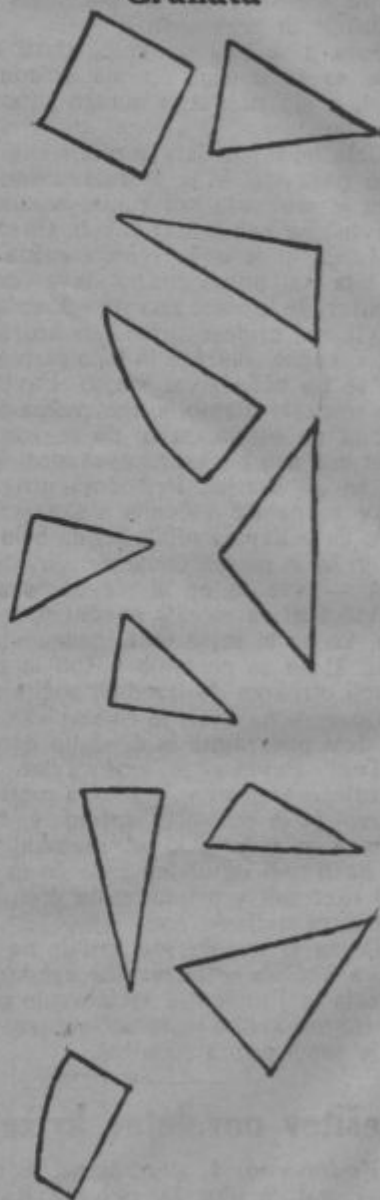

vso hišico z beljakom ali s kakim lepilom in jo potrosi z raznobarnim kristalnim sladkorjem. Lahko tudi izrežeš iz pisanega papirja srčke, pol-

kroge, četverkotnike itd. in jih nalepiš po hišici. Tako lahko z malim trudom napraviš ljudsko igračo za svojo mamo, heno, setrico ali za malega bratca. (Slika 2.)

Granata

Na bojišču se je razletela granata; zberite drobce in sestavite iz njih obris granate!